Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1464/2014
10.06.2015. године
Б е о г р а д

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић, Марине Говедарица, Љубице Милутиновић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље И.Ђ., из Б., чији је пуномоћник И.К., адвокат из В., против тужене Специјалне болнице за рехабилитацију „Б.“ из Б.Б., чији је пуномоћник М.Р., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2488/14 од 22.07.2014. године, на седници одржаној 10.06.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној ревизији, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2488/14 од 22.07.2014. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2488/14 од 22.07.2014. године.

О б р а з л о ж е њ е

Основни суд у Бујановцу, пресудом П1 913/13 од 17.03.2014. године, обавезао је тужену да плати тужиљи на име накнаде штете за период од 26.09.2010. године до 02.02.2012. године, одређене месечне новчане износе, заједно са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу првом изреке). Обавезао је тужену да накнади тужиљи трошкове поступка од 65.076,00 динара (став други изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж1 2488/14 од 22.07.2014. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Бујановцу П1 913/13 од 17.03.2014. године.

Против другостепене пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14), а у

вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Тужена се у ревизији позива на различиту судску праксу у поступању у предметима у којима тужиоци, запослени у здравственим установама на територији Општине Б., П. и М. траже накнаду штете због мање исплаћене плате, која им припада по Закључку Владе Републике Србије број 121-14320/2001-2 од 18.12.2001. године. У ревизији се позива на пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 930/10 од 26.05.2010. године, коју не прилаже.

Странка која подносе посебну ревизију, због уједначавања судске праксе, дужна је да уз ревизију достави судске одлуке на основу којих Врховни касациони суд утврђује да ли су испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије. Како се о различитом поступању судова не одлучује на основу ревизијских навода, већ на основу судских одлука, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије тужене из одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, па је утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 26.09.2013. године. У тужби је назначена вредност предмета спора од 100.000,00 динара, који износ тужиља потражује од тужене на име неисплаћеног додатка на зараду за период од 26.09.2010. године па од 02.02.2012. године. Тужиља је поднеском од 29.01.2014. године, преиначила тужбу, повећањем постојећег тужбеног захтев на укупан износ од 149.397,12 динара, који износ је назначен у уводу првостепене и другостепене пресуде као вредност предмета спора.

Одредбом члана 441. ЗПП, је прописано, да ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинско правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде од 149.397,12 динара, као главног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (рачунајући да је 29.01.2014. године 1 евро износио 115,988 динара и вредност предмета спора побијаног дела изражена у еврима износила 1.288,0305 евра), то ревизија тужене није дозвољена, на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.